

EEN INNERLIJKE PELGRIMSTOCHT

Er was eens een pelgrim die plannen maakte voor een pelgrimage naar de kathedraal van Chartres in Frankrijk. Hij had de reis al vaak gemaakt en hij verlangde naar de bijzondere ervaring van de reis; de ontmoetingen onderweg, de gebrandschilderde ramen, de beelden, het labyrint, de gewijde stilte in de kathedraal.

Hij had het gevoel dat hij tijdens zijn pelgrimstochten even boven zichzelf uitgroeide en hij beleefde iedere keer dat er een helende kracht uitging van de kathedraal.

Maar de plannen van de pelgrim werden doorkruist doordat er een besmettelijke ziekte uitbrak in het land. Er werden allerlei maatregelen genomen om te voorkomen dat steeds meer mensen elkaar zouden besmetten. Mensen moesten thuis blijven, ze mochten niet meer dicht bij elkaar komen en ze mochten niet meer op reis gaan. Er werden veel mensen ziek en er stierven ook veel mensen.

De pelgrim kon dus niet aan zijn tocht beginnen. Het kon nog lang duren voordat hij weer op reis kon gaan. Het deed hem verdriet dat hij niemand meer met een hartelijke handdruk kon begroeten, niemand een warme omhelzing kon geven, geen troostende hand op een schouder kon leggen. Hij kreeg het er koud van; steeds maar afstand houden, mensen ontwijken omdat ze hem konden besmetten of omdat hij hen zou kunnen besmetten. Wat betekende dat voor het vertrouwen tussen mensen?

Hij dacht: Ik kan niet op reis gaan, maar ik kan wel in mijn herinnering een innerlijke pelgrimstocht maken. Tijdens zijn laatste reis naar de kathedraal had hij veel aandacht besteed aan de expressie van handen en gebaren van de beelden en de gevoelens die daar in tot uitdrukking kwamen. Het was hem toen opgevallen dat stenen beelden een warm gevoel kunnen oproepen.

Plotseling zag hij de kathedraal voor zich, het was alsof hij er rondliep en met andere pelgrims zingend door de crypte liep. Hij zag de flonkerende kleuren van de ramen voor zich, de beelden in de portalen en hij zag hoe hij met andere pelgrims de weg door het labyrint volgde. De pelgrim begon aan zijn innerlijke pelgrimstocht.

Het was tijdens de dagen voor Hemelvaartsdag. Het was koud en zwaar bewolkt. Ondanks de koude wind beleefde hij sterk de warmte in de expressie van de handen van een aantal beelden.

Hij werd getroffen door de manier waarop Abraham zijn hand legt om het hoofd en de hals van Izaak, die hij moet offeren. Izaak is aan handen en voeten gebonden. De linkerhand van Abraham, om het hoofd en de hals van Izaak, drukt één en al liefde uit, warmte, tederheid, bescherming. Wat een spanning tussen deze hand en de rechterhand van Abraham met het mes, dat hij tegen zijn hart houdt. Beiden kijken schuin omhoog naar rechts, waar een engel boven het

hoofd van Melchisedek , met zijn hand een bezwerend gebaar maakt; dood Izaak niet maar offer een ram in zijn plaats. De beeldhouwer heeft Izaak afgebeeld, staande op een ram.

In tegenstelling tot de enorme spanning tussen de linker- en rechterhand van Abraham, gaat er van de handen van Melchisedek naast hem een grote harmonie uit. In zijn rechterhand houdt hij het wierookvat en in zijn linkerhand, tegen zijn hart, draagt hij de kelk.

Het lijkt of Izaak tegen Melchisedek opkijkt. Ziet Izaak in Melchisedek een profetie van het priesterlijke offer met brood en wijn?

De pelgrim herinnerde zich dat hij, omhoog kijkend in het noordportaal, getroffen werd door nog twee handen. De Schepper is als Christus afgebeeld. Adam rust met zijn hoofd op de geopende rechterhand van Christus. Met zijn linkerhand maakt Christus een beschermend gebaar boven het hoofd van Adam. Het hoofd van Adam wordt als het ware geboetseerd tussen de liefdevolle handen van Christus. Wat lijken deze handen op het liefdevolle gebaar van Abraham om het hoofd van zijn zoon.

Toen de pelgrim het noord portaal wilde verlaten en nog eens omhoog keek, zag hij een aantal taferelen uit de apocriefe boek Tobias. Weer werd hij getroffen door de expressie van de handen; troostend, beschermend, liefdevol, hartelijk begroetend, teder afscheid nemend en zegenend.

In het noord portaal vergat hij de koude wind. Wonderlijk dat hij juist hier de meest hartverwarmende menselijke gebaren waarnam.

Lopend langs het west portaal keek hij nog naar de ingetogen beelden van Maria en Elizabeth, die elkaar begroeten. Elizabeth houdt de arm om Maria, in haar rechterhand heeft zij de linkerhand van Maria.

De pelgrim nam afscheid van zijn innerlijke pelgrimstocht naar de kathedraal.

De reis door zijn herinneringen had hem verwarmd en getroost. Hij realiseerde zich wat de menselijke hand een wonderbaarlijke gave is; een hartelijke handdruk, een warme omhelzing, een aai of een streling, een troostende hand op je schouder.

Hij herinnerde zich, dat toen hij van deze pelgrimage thuis kwam, een kaart in zijn kamer stond waarop een foto van een beeld van Rodin: 'La cathédrale.'

De kathedraal in twee handen samengevat.